

कृपा आसत जाल्यार । कित्याक हांवें भियेवचें तर । पूर्ण खुशाल आसां हांव ॥३८॥ तुमीय हें सगलें जाणटात ।
तरीय उपचार म्हूण विचारतात । हांवूय जाणटां हें मनांत । खबर कित्याक घेतात तुमी ॥३९॥ तुमीच करपाक
लायतात सुरवात । मागीर मुखार ती येतकूच रंगांत । मदींच अशी एक गुगली घालतात । अर्थबोध जायना तिचो
कोणाक ॥४०॥ अशे तरेन चलतालें तांचें भाशण । गणुदास पांय दामताले हातान । ईशावास्य-भावार्थबोधन ।
संबंदीत प्रस्न विचारलो ॥४१॥ ईशावास्य-भावार्थबोधिनी । बरोवपाक गेल्यार आडखळटा लेखणी । मन भरता
दुबावांनी । बाबा तुमीच सांगचो अर्थ तांचो ॥४२॥ अशे तरेन घडलो जो जो प्रकार । केलो बाबांच्या पांयांचेर
सादर । दुबाव जो निवारप कुस्तार । मांडलो मुखार बाबांच्या ॥४३॥ गणुदासान मागलें साईनाथा । ग्रंथपरिश्रम म्हजे
वृथा । ही ह्या ईशावास्याची कथा । तुमी सगलें जाणटात ॥४४॥ दुबाव जर पयस जालोना । ग्रंथाचो ह्या उलगडो
जायना । म्हाराजांनी उतर दिलें तेन्ना । करूं नाका चिंता कसलीच ॥४५॥ “कितें रे आसा हातूंत कठीण । वतकूच
आयिल्ले सुवातेर परतून । त्या काकांची वावराडीण । दुबाव करतली पयस तुमचो” ॥४६॥ काका ते भाऊसाहेब
दीक्षित । बाबांचे एक प्रेमळ भक्त । काया वाचा मनान सतत । व्यस्त गुरूचे सेवेंत ॥४७॥ नामनेचें मुंबय शार ।
थंयच्यान थोड्याशा अंतरार । पालें नांवाच्या गांवा भितर । रावतात हे हरिभाऊ ॥४८॥ खरें नांव तांचें हरी । आवयन
बापायन दवरिल्लें जरी । लोक म्हणटाले भाऊसाहेब तरी । बाबांचें मात तिसरेंच ॥४९॥ महाजनींक व्हडले
काका । निमोणकरांक म्हातारे काका । भाऊसाहेबांक लंगडे काका । म्हणटाले बंब्या काकाय ॥५०॥ आवय

१. व्यर्थ. २. काका महाजनी. ३. नानासाहेब निमोणकर.

श्रीसाईसच्चरीत २६१

॥ ७८ ॥ ‘जाग्या वयल्यानूच म्हाका विचारात । बेठेच हांगाथंय कित्याक भोंवतात । इतलो
 विस्वास बाळगात । इत्सा पूर्ण करतां तुमची ॥७९॥ आसां हांव भरिल्लों सगल्याक । म्हजे बगर ना सुवात
 आनीक । धांवून येतां भक्तांच्या उल्याक । भक्ती खातीर कसोय केन्नाय’ ॥८०॥ आसूं, तें भुरगें आठ वर्सांचें ।
 कमरेक एक पोरणें पिंजिल्लें । मात केसरी साडयेंत बरें सोबतालें । गायतालें म्होंवाळ आवाजांत ॥८१॥ ‘कितलो
 ते साडयेचो भरजर । कितली तिची देग सुंदर । कितलो आगळो तिचो पदर’ । हातुंतूच ती मग्न गायतना ॥८२॥
 खावपाक मेळना पोटभर । जुनेर ना न्हेसपाक बोटभर । तरीय कोणाचे तरी केसरी साडयेचेर । खुशालभरीत तें
 दिसलें ॥८३॥ पळोवन ताची गरिबीची स्थिती । आनी ताची रंगेल वृत्ती । दासगणूंक काकुळट आयली । सांगलें
 कितें तरी ‘मोरेश्वरांक ॥८४॥ पळयात हाचें आंग उकतें । दियात न्हय ताका कापड एकाद्रें । नोंद जातली ईश्वराकडें ।
 जातलो पुण्य लाभूय तुमकां ॥८५॥ मुळांतूच मोरेश्वर कृपामुर्ती । वयल्यान दासगणूंची विनंती । सोबीत साडी घेवन
 विकती । खोसयेन दिली ते चलयेक ॥८६॥ सदांच खावपी जी उश्टें अन्न । तिका मेळचें पंचपक्वान्न । तेन्ना तें
 भुरगें सुप्रसन्न । जालें साडी ती पळोवन ॥८७॥ दुसऱ्या दिसा न्हेसून साडी । उमेदीन लागलें खेळपाक फुगडी । हेर
 चलयांक ताणें घालीं फाटीं । खोसये भितर साडयेचे ॥८८॥ मुखार दुसऱ्या दिसा यादीन । दवरली साडी घडी
 करून । आंगार आदलें जुनेर न्हेसून । वावुरलें तितलेच खोसयेन ॥८९॥ न्हेसलेंना, दवरली सांबाळून । मात तिचें
 आदलें दैन्य । गणूदासाक तें दिसलें विश्चिन्न । भावनेच्या भिन्नत्वाक लागून ॥९०॥ नवी साडी दवरली घरांत ।

१. रा. मोरेश्वर विश्वनाथ प्रधान. २. पांच परखन्नां

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ २६४ ॥

॥ १२९ ॥
शास्त्र । आयकत रावचें तें तेंच फकत । समर्थनीय जें तें हांवूच सगल्याक । म्हजे बगर ना कितेंच आनीक ॥१२९॥
जातकूच आत्मतत्त्वाचें विवरण । तोच हांव आत्मो, न्हय आनीक कोण । हें जाका अभेध अनुसंधान । आत्मोय
प्रसन्न ताकाच ॥१३०॥ आसूं, जातकूच आत्मनिरुपण । अशेंच राखतकूच आत्म अनुसंधान । धरतकूच अशीच
आत्मताय निच्छलपणान । मेळटलो परमात्मो हाताक ॥१३१॥ फुडलो अध्याय कथा आख्यान । विनायक ठाकूर
१आदींचें कथन । श्रोत्यांनो करात आदरान श्रवण । जातले परमार्थप्रवण ॥१३२॥ त्योय कथा अश्योच गोड ।
आयकतकूच भागतले श्रोत्यांचें कोड । महापुरुषदर्शनाची होड । जातली इत्सापुर्ती भक्तांची ॥१३३॥ सूर्य उदेतकूच
जे तरेन । काळोख वता विरगळून । तशीच ह्या कथामृतान । जातली माया नानपश्चात ॥१३४॥ अतर्क्य साईंचें
महिमान । कोण आनीक करतलो कथन । म्हाका फकत निमताक धरून । स्वताच तें सांगून घेतले ॥१३५॥
संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान ।
ईशावास्य भावार्थबोधनं नांवाचो हो विसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

१. रा. विनायक हरिश्चंद्र ठाकूर, बि. ए. हांचे सारक्यांच्यो कथा. २. हौस.

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ २६८